PORGazeen 93

EDITORIAL

Milé čtenářky, milí čtenáři,

ačkoliv se málokdo z nás na konci prázdnin odváží si přiznat, že se, byť jen trochu, těší do školy, určitě ne–jsme jediní, kteří spolu se smutkem z končícího léta s očekáváním vyhlížíme, co nový školní rok přinese.

Na tradičním pikniku s radostí vyhledáváme známé tváře a s radostí vítáme nové přírůstky do primy. Pro nás, septimány a primány, byl přechod do vyučování zpříjemněn společným pobytem v Zásmukách. Jsme si jistí, že i vaše září bylo propleteno doznívajícím létem a pohodou s ním spojenou. To, co bylo na začátku školního roku nové a vzrušující, se však postupem času opět stalo všedním. Do školy již opět vstáváte za tmy, během předmětů nových profesorů v pozdních odpoledních hodinách zase usínáte nebo roztěkaně hrajete piškvorky se spolužákem vedle v lavici. Život ve škole se zkrátka ustálil a vše zapadlo do svých starých kolejí.

My bychom se však ještě rádi, než naše vzpomínky zafouká spadané listí, vrátili k posledním paprskům babího léta. Zkuste si na chvilku odmyslet, že do okna buší déšť, je zima, v pět už skoro tma a Vánoce se vám zdají za dveřmi. Pojďme se alespoň v našich myšlenkách ještě na chvilku vrátit k prosluněným dnům, které jste trávili celé dny venku se zmrzlinou v ruce a podnikali všelicos se svými kamarády.

My bychom proto toto číslo ještě rádi věnovali létu – jakkoliv daleko se může zdát – můžete se nechat přenést do kulis Barcelony a nechat se unášet tóny hudby všech žánrů nebo se vydat hledat odpočinek do divočiny Švédska. Zároveň vám toto číslo nabídne i malé ohlédnutí za minulým školním rokem v podobě cizokrajných receptů. Mimo to vám nabídneme hloubavá témata, která rozvíří vaše myšlenky. Ať už je to aktuální téma AI ve školách nebo zamyšlení nad vlastními hodnotami. Na odlehčení si potom můžete zkrátit dlouhou chvíli procvičením své slovní zásoby.

Doufáme tedy, že na stránkách nejnovějšího čísla najdete alespoň malé utěšení v tomto náročném podzimním období a zpříjemníte si tak dlouhé večery. Spáchejte tedy malou rebelii vůči všudypřítomnému chmurnému počasí a udělejte si ke čtení tentokrát místo šálku horkého čaje sklenici limonády s ledem, ať si připomenete parné dny.

S přáním pěkného podzimu,

Vaši Edita a Matyáš

STALO SE

M.B. rozbil stroj v posilovně * P.S. a primánky * Na pexu se (skoro) volala záchranka * S.S. nás opouští * MV zvedl DĎ, kdo říká jinak, je kacířem * V.K. má holku z pikomatu * Tak už prý ne * L.T. + S. L. už skoro 5 let * místo svačiny se v primě jí papír * V. K. je skutečně player * E. V. používá sklenici od borůvkové marmelády jako sklenici na vodu a myslí si, že je niche * Neskutečné překvapení, které nikdo nečekal. Podle nejmenovaného svědka to mezi J. C. a „D. Š.“ v autobuse pořádně zajiskřilo, nechybělo ani políbení a zdá se, že D. Š. si J. C. jen tak z hlavy nepustí * L.M. by se mohl asi o první pomoci spíše přiučit * v primě se jedničkama nešetří * černé body taky nechybí * Š. I. moggnul K. F. * Na klánovickém půlmaratonu PORG opět nechybí * V.P. a N.P./S.P., which one is it? * K.B. rozbil pero, tak ho spravil rozlitím láhve * Čeká nás švp * M. P. papá plasty a inkoust * Porgovská delegace na Pikomatu * Nejhezčí chodidla mají kvintánky, kvintáni v těsném závěsu * Jedničky v primě už létají * VDV si spletl branky na fotbale, ale skóral pro(ti) Starou Belu LM rozjel školní rok 6 pozdními příchody *

AI a škola

V průběhu minulého roku se studenti sexty zabývali často skloňovaným tématem, a to podmínkami využití umělé inteligence na školách. V rámci globální výuky potom pod dozorem pana profesora Pecha pracovali na formulaci konkrétního výstupu popisujícího nějaký z problémů, se kterým se můžeme s rostoucím vlivem AI setkat. Vybrali jsme krátké úryvky z některých prací, které nabídnou malý vhled do práce studentů.

Semaforový systém pro využití umělé inteligence ve výuce na Gymnáziu PORG Libeň

Proto navrhuji metodický rámec založený na třech stupních využití umělé inteligence, který jsem pozoroval při mém studiu v USA. Na mé škole v USA využívali systém semaforu – zelená, žlutá a červená. Smyslem „semaforu“ není vytvořit seznam povolených a zakázaných použití, ale určit přijatelnost využití umělé inteligence podle cíle daného úkolu. Základní otázkou by bylo, zda AI nahrazuje schopnost, kterou má student v úkolu prokázat nebo rozvíjet.

Fungování tohoto rámce lze ukázat například na argumentační eseji. Představme si zadání: „Napište argumentační esej na téma: Měl by stát omezit přístup dětí na sociální sítě do určitého věku?“ Cílem takového úkolu je kromě toho, že má mít gramaticky správný text, uvažovat a vytvářet argumenty.

Do zelené úrovně bych zařadil takové použití umělé inteligence, při kterém podporuje přemýšlení studenta, ale nevykoná celý úkol za něj. Student by mohl například požádat umělou inteligenci o vysvětlení pojmu nebo předložit argument a zeptat se, jak by člověk s opačným názorem argument napadl. Následně by student posoudil, zda je odpověď umělé inteligence přesvědčivá a fakticky správná, a podle toho svůj argument upravil. Umělá inteligence v takovém případě funguje jako partner a odpovídá to důrazu UNESCO na zachování lidského rozhodování a kritického myšlení.

Žlutou úrovní by byly činnosti, při kterých umělá inteligence zasahuje do částí práce, které mohou být hodnocené. Příkladem v argumentační eseji může být požadavek, ať napíše tři argumenty pro omezení přístupu dětí na sociální sítě. Takové využití nemusí být nepřijatelné, ale záleží převážně na cíli zadání. Pokud by chtěl vyučující hodnotit schopnost studenta argumentovat, umělá inteligence by neměla být využita k vytvoření argumentů. Pokud je ale hlavním cílem například práce se zdroji a kritika argumentů, tak by vyučující mohl takové využití povolit. Žlutá úroveň by tedy vyžadovala instrukce učitele.

Do červené úrovně bych zařadil činnosti, kdy umělá inteligence přímo nahradí schopnost, kterou má student prokázat. U uvedeného příkladu by sem například patřil požadavek, aby umělá inteligence napsala celou esej za vás. Pokud poté student vydá práci za svou, úkol přestává ověřovat jeho schopnost argumentovat. V takovém případě je zákaz umělé inteligence oprávněný.

Důležité je, že různé činnosti mohou mít různé „barvy“, protože závisí na úkolu. Pokud by učitel zadal studentům, aby si nechali esej vygenerovat, ale poté v ní hledali slabé argumenty nebo faktické chyby, bylo by generování součástí cíle úkolu. Semafor by se neřídil podle otázky, co student pomocí umělé inteligence udělal, ale otázkou, jaký byl cíl úkolu a co by měl studenta naučit.

Matyáš Moffitt (septima)

Pravidla využití AI pro vyučující

Většina debat o AI ve školství se soustředí na korigování práce studentů (včetně několika školních řádů a stanovisek, které jsem použila k inspiraci), ale já myslím, že k úspěšnému zapojení AI je potřeba nastavit jasné hranice také pro vyučující. Pokud chceme od žáků kritické myšlení a poctivost, učitelé by neměli odevzdat klíčové části své práce do rukou umělé inteligence.

První pravidlo pro využívání AI učiteli by znělo: „K hodnocení a tvorbě zpětné vazby práce studentů nesmí být umělá inteligence uplatňována." Tato podmínka tedy přímo navazuje na Strategii 2030+, která doporučuje přesun k formativnímu hodnocení. To znamená, že student by dostával nejen známku, ale i častou slovní zpětnou vazbu. Toto by mělo podporovat studentovu kompetenci k učení díky možnosti sebereflexe a zjištění, na čem může dále pracovat.

Druhé pravidlo by znělo: „Vyučující musí uvést, zda použil umělou inteligenci při přípravě materiálů, zadání úkolu, nebo prezentace. Musí uvést na jakou část práce AI využil a jakým způsobem." NPI ČR tvrdí, že studenti by měli vždy uvádět použití AI, a s tím nelze než souhlasit. Domnívám se, že by to samé měli dodržovat i učitelé. Naopak si myslím, že by měli jít svým žákům příkladem a otevírat tímto diskusi ohledně smysluplného využívání umělé inteligence.

Chtěla bych ale zdůraznit, že cílem tohoto příspěvku není, aby se učitelé kompletně zbavili užívání umělé inteligence. Souhlasím se Strategií 2030+ a NPI ČR, že vyučující jsou přetížení a AI jim může výrazně pomoct, ať už se jedná o přípravu na hodiny či hledání praktických materiálů. Proto navrhuji třetí pravidlo, které zní takto: „Umělá inteligence smí být využívána vyučujícími jako asistent pro přípravu výuky, nikoliv jako náhrada za učitele v přímé interakci se žákem".

Luisa Troupová (septima)

Návrh pravidel pro využívání umělé inteligence ve výuce na Gymnáziu PORG Libeň

Navrhuji, aby Gymnázium PORG Libeň používání umělé inteligence rozdělilo do tří základních kategorií:

A – AI je povolena:
Student ji může využít jako podpůrný nástroj pro vysvětlení učiva, procvičování, plánování práce, rozebrání zadání nebo hledání podnětů k dalšímu přemýšlení.

B – AI je povolena omezeně:
Student ji může využít pouze k účelům, které předem stanoví vyučující, například ke zpětné vazbě na vlastní text nebo k porovnání různých řešení. Výsledný obsah musí vytvořit a zpracovat student sám.

C – AI není povolena:
Použití AI by nebylo dovoleno tam, kde je cílem ověřit právě schopnost, kterou by AI za studenta vykonala – například samostatné plánování práce, uchopení abstraktnějšího zadání nebo vlastní revize textu.

Taková pravidla podle mě vytvářejí kompromis mezi dvěma extrémy. Na jedné straně chrání smysl školní práce a brání tomu, aby AI nahrazovala studentovo vlastní učení. Na straně druhé umožňují využít technologii tam, kde může studentovi pomoci rozvíjet samostatnost, kritické myšlení, práci s informacemi a digitální kompetence.

Cílem školy by proto podle mého názoru nemělo být vytvořit prostředí, ve kterém studenti AI nepoužívají. Mělo by být vytvořeno prostředí, ve kterém studenti vědí, kdy, proč a jak ji používat. Pokud je má vzdělávání připravovat na svět, ve kterém budou digitální technologie běžnou součástí osobního i profesního života, je podle mě právě tato schopnost jednou z dovedností, kterou by si student ze školy měl odnést.

Marie Lisa Krátká (septima)

Na PORGu se konečně něco děje!

Předpokládám, že někteří z vás už určitě ví, nebo alespoň někde zaslechli o novém školním fotbalovém týmu FK Stará Bela, který za sebou má sice ne tak vyvedenou první sezonu, ale v té druhé se aktuálně veze, až na jednu výjimku, na vlně vítězství. Jestli ne, nechte mě vám říct, o co se jedná.

Už na začátku tohoto roku za spojení sil nynější septimy a oktávy vznikla Stará Bela, nadějný, hanspaulský* tým pod vedením manažera Matěje Hynka. Ten svou práci bere natolik zodpovědně, že Stará Bela od založení úspěšně absolvovala jeden a půl tréninku, s tím, že se většina hráčů ani nedostavila.

Díky této důrazné přípravě teď tým zápas co zápas roznáší své soupeře na kolíkách, což přilákalo i první fanoušky, kteří nejsou ve Staré Bele o nic míň důležití než samotní hráči.

A proto, pokud někdy budete mít čas a chuť, vezměte svoje kamarády a přijďte taky zafandit. Pro více info a záznamů z utkání sledujte instagram **starabelafk**.

*Hanspaulská liga je fotbalová liga na amatérské úrovni, sloužící hlavně jako zdroj zábavy (když se teda zrovna vyhrává)

Vojtěch Diviš Vlček (septima)

FK STARÁ BELA

PODZIM 26

2.9. STŘEDA	STRAHOVSKÁ 10 B Čechie Smíchov	20:45
10.9. ČTVRTEK	PARTA AC Hanspaulka	18:00
16.9. STŘEDA	CFG SUCHDOL Mikulova, Chodov	18:30
24.9. ČTVRTEK	RUMBURAC B Tempo Praha	19:15
29.9. ÚTERÝ	MEJLA FC Sportcentrum Prosek	20:45
15.10. ČTVRTEK	PANSKÁ DEMONS Štěrboholy	18:15
22.10. ČTVRTEK	PANTEŘI BUŠTĚHRAD Čechie Smíchov	20:45
2.11. PONDĚLÍ	PRORADOST FK Sportcentrum Prosek	18:15
12.11. ČTVRTEK	SCHRÖDINGEROVI KOCOUŘI Čechie Smíchov	20:45
17.11. ÚTERÝ	XICHTIES FC Štěrboholy	20:45
2.12. STŘEDA	MTPCH Meteor	20:15

FK Stará Bela — Rozpis zápasů Podzim 26

Minirecenze

Sweeney Todd

Kam byste v Praze šli na muzikál? Asi do Karlína, možná do Hybernie… Co kdybych vám řekla, že si letos můžete zajít i do Státní opery? Broadwayová klasika Sweeney Todd, příběh o vražedném holiči (nebo teda lazebníkovi) a jeho partnerce, která z obětí peče pirohy, zazněla na deskách Státní opery poprvé 24. září, a hrají ji minimálně do konce divadelní sezóny.

Není to poprvé, co dostal Sondheimův muzikál operní zpracování. Sweeney se již ocitl na deskách prestižních divadel, jako je Royal Opera House v Londýně nebo newyorská Metropolitan Opera.

Soubor Národního divadla nastudoval muzikál v českém překladu od Hany Novákové. Ačkoli nejsem obvykle fanoušek překladů hudebních děl, musím uznat, že čeština Sweenymu sluší. Nováková si s překladem opravdu vyhrála, perfektně zachytila tón a humor originálu, místy s českým nádechem; mezi potenciálními oběťmi Sweeneyho břitvy se objevil i „vládní zmocněnec".

Zmínku si zaslouží samozřejmě i herecké a pěvecké výkony. Hudebně je mnoho písniček podobných spíše operním áriím, a to včetně náročnosti na zpěváka. Naši operní sólisté své role ale zvládli perfektně, a to včetně pro jejich práci netradičních mluvených částí. Vyzdvihla bych asi Adama Plachetku v roli samotného ďábelského lazebníka, který nejenže krásně zpíval, ale i skvěle hrál.

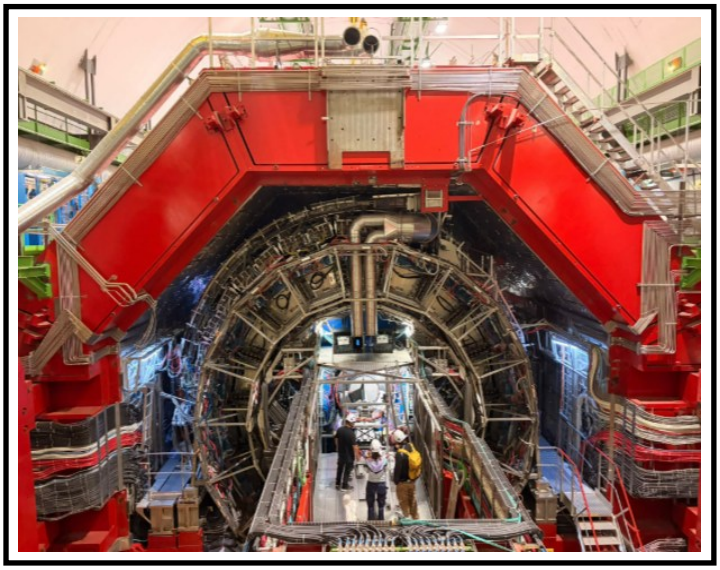
I když nemáte rádi operu, určitě vám doporučuji zajít na Sweeney Todda. Jakožto muzikál má děj mnohem rychlejší spád, než ve většině oper, a je víc brutální (takový killcount jako Sweeney má málokterý operní protagonista). Scéna je moderní, nudit se nebudete, a z představení, které v Národním divadle lze momentálně zhlédnout, mi přijde nejpřístupnější a nejzábavnější.

Agáta Ferianc (septima)

Letní zážitky

ALICE

ALICE patří pod Evropskou laboratoř CERN která se nachází na hranicích Švýcarska a Francie. Zabývá se studiem kvark-glunového plazmatu, což je stav hmoty ve které se raný vesmír nacházel těsně po Velkém třesku. Tento experiment je důležitý pro pochopení počátku vesmíru. O prázdninách jsem měla jedinečnou příležitost navštívit tento experiment, který je mimo dlouhodobých technických odstávek veřejnosti nepřístupný. Teď v létě tato odstávka nastala a je plánovaná na dobu čtyř let, a proto jsem se mohla jít podívat přímo k detektoru. Byla jsem se ještě podívat do řídicího centra experimentu ATLAS, což je jeden z experimentů, který objevil Higgsův boson. Návštěvu jsem si užila a byl to pro mě velmi obohacující zážitek.

Emma Marušková (kvarta)

Na hostinu do Munkedalu

„Jak velká je šance, že u Strömstadu potkám medvěda?“

Možná trochu netradiční historie vyhledávání, ale jedna z mnoha otázek, které se mi honily hlavou, když jsem seděla v autobuse na cestě vstříc novým dobrodružstvím, která mě měla čekat ve švédských lesích. Jako každý rok jsme se totiž se sestrou rozhodly vyrazit na puťáček, několikadenní pochod jen s tím, co uneseme na zádech.

Tentokrát jsme si za cíl daly ujít necelou polovinu dálkové cesty Bohusleden ze zmíněného Strömstadu do Göteborgu. Tato trasa není moc frekventovaná, pro nás ale byla praktická i tím, že je (na rozdíl od jiných turistický vytíženějších oblastí na severu) v dojezdové vzdálenosti od Göteborgu, kam za mnou přiletěla sestra po týdnu, který jsem tam strávila na soustředění. Celá cesta má 360 km, my jsme za 6 dní zdolaly pouhých 170 km, ale i v této krátké době jsme stihly prožít nespočet zážitků a načerpat spoustu nových zkušeností, o které se s Vámi v tomto textu pokusím podělit.

Stejně jako před jakýmkoliv jiným trekem byla cesta předcházena důkladnou přípravou. Krajina, kterou jsme ale plánovaly navštívit, byla v některých ohledech specifická a pro nás to představovalo nové překážky, se kterými jsme se museli vypořádat. Měli jsme totiž strávit 5 nocí naprosto mimo civilizaci, nešlo jen o střechu nad hlavou, to je něco, s čím se člověk na dobrodružstvích tohoto typu musí vypořádat většinou. Strachovali jsme se především o to, jak to vymyslíme se zásobami vody a jídla, které se na tak dlouhou dobu už celkem pronese. Většinou si nakoupíme normální potraviny z obchodu, protože na kratší dobu člověk nemusí moc přemýšlet nad trvanlivostí a váhou potravin, tentokrát jsme se ale rozhodli kromě chleba a sýra vyzkoušet i lyofilizované jídlo. To stačí jen zalít teplou vodou a během pár minut má člověk na stole chod roven michelinské hvězdy. Problém ale je finanční náročnost tohoto typu potravin, přesto jsme se ale rozhodly vzít alespoň 3, tedy 1 teplé jídlo obden. Zbytek jsme si potom nakoupily ve švédském supermarketu, což byl zážitek sám o sobě. Dalším velkým otazníkem pro nás byly zdroje vody, které měly na treku zajišťovat jezera, proto jsme přibalily i filtr. A poslední dvě věci, které jsme musely obstarat v Göteborgu před odjezdem, byl vařič a papírová mapa, která (jak už jsme se dříve poučily) je na cestách tohoto typu must-have.

Na cestu jsme tedy vyrazily 2. srpna z autobusového nádraží v Göteborgu, kam jsem se dopravila ze soustředění v přilehlé vesnici. Do Strömstadu jsme dojely s jedním přestupem během tří hodin a dobrodružství mohlo začít. Nebudu zde podrobně popisovat každou etapu, spíš bych se chtěla zaměřit na konkrétní zkušenosti, které jsem si z týdnu odnesla.

Asi první zkušenost, kterou jsme udělaly, byla, jak zvláštní je být naprosto izolované. První dvě noci jsme totiž strávily ve stanu a přes den jsme nepotkaly ani duši. Naštěstí jsme neměly ponorku, které jsme se před odjezdem trochu obávaly. Stejně bylo vtipné sledovat naši radost, když jsme kvůli dešti třetí noc zalezly do útulny a potkaly Thomase, Němce, který s námi posdílel zážitky z jeho bikepackingu po Skandinávii. Zbytek dní už jsme potom většinou během dne někoho potkaly nebo jsme sdílely útulnu s nějakými jinými turisty a zkrátily dlouhé chvíle duchaplným rozhovorem.

Zmíněné útulny byly pro komfort naší cesty klíčové, mohly jsme se díky nim vyhnout rozkládání a balení stanu za deště, což jsme moc ocenily. Ačkoliv jsme se takhle vyhnuly dešti v noci, byl pořád stálicí, která nás provázela minimálně polovinu treku. Naštěstí jsme s možností srážek počítaly a měly nepromokavé vrstvy, ale voda dokázala některé pasáže stejně pěkně znepříjemnit. Cesty byly totiž většinou lesní a nezpevněné, často ani moc nepoužívané, což ve spojení s přirozeně bažinatou krajinou středního Švédska znamenalo zaručeně non-stop mokré boty.

Zároveň mám s počasím spojenou zkušenost, kdy jsme měly projít pod elektrickým vedením, které pod náporem větru a deště podivně bzučelo. Před touto akcí jsme na skoro neexistující cestě u cedulí, které nás asi před něčím varovaly, ale neměly jsme signál, abychom si je dokázaly přeložit, stály dobrých 5 minut. Nakonec jsme se odhodlaly a úspěšně přeběhly na druhou stranu průseku, nevím ale, kdy jsem se naposledy tak bála.

Pozitivní na dešti bylo alespoň to, že ve všudypřítomných jezerech nebyla nouze o vodu, každý večer nám tak posloužila jako příjemné osvěžení a regenerace po náročné cestě. Ačkoliv byly tyto vodní plochy krásné a praktické, jsem ráda, že jsme je nakonec nemusely využívat jako vodní zdroj.

Vodu jsme totiž dokázaly obstarat každý den po cestě, ať už od hodných obyvatel ve vesnicích čítajících tři domy nebo v kempech. Každopádně jsme se

tak vyhnuly používání filtru a při vaření jsme se nemusely spoléhat na převařování vody, které by nás stálo hodně plynu.

A abych se vrátila k úvodní otázce, co se medvědů týče, myslím, že se není čeho bát, prý se vyskytují spíše v horách a severní části. Jediné netradiční zvíře, které jsme po cestě potkaly, bylo los. Ten na nás vykoukl hned první den, tedy v nejodlehlejších částech treku. Tenhle zážitek bych ale hodnotila velice kladně. Zastavily jsme na cestě ani ne 10 metrů od něj, rychle jsme si zamávali a každý vyrazil svou cestou.

Po 6 dnech jsme tedy dorazily do Munkedalu, kde nás čekal očekávaný nákup v supermarketu, následovaný drobnou hostinou na náměstí. Po cestě na vlak jsme ještě potkaly jiné dobrodruhy, tentokrát z Belgie, kteří ale na rozdíl od nás plánovali jít cestu celou. Popřály jsme jim tedy šťastnou cestu a dostali od nás dárkem kartuši se zbylým plynem. Pak jsme jen nasedly do vlaku, který nás dovezl zpátky do civilizace Göteborgu, kde jsme si, před cestou domů, užily další dva dny bez krosny na zádech.

Edita Volešová (septima)

La Page Française : Les tenues d'Halloween

On est en octobre, ce qui veut dire que tout le monde devrait être en train de préparer son costume d'Halloween. Si vous êtes en retard cette année, n'ayez pas peur. Voici quelques idées pour vous rendre immédiatement la personne la plus stylée à la soirée.

Le gréviste : Stávkující

- Ça vous dit de retourner une voiture ?
- Aimez-vous bloquer les transports ?
- Êtes-vous fans des barricades ?

Déguisez-vous en gréviste !

- Pétrole – benzín
- Pavé – dlažební kostka

Le serveur – číšník

- Détestez-vous les gens ?
- Savez-vous porter plein de trucs ?
- Aimez-vous ignorer les clients ?

Déguisez-vous en serveur !

- Plein d'assiettes

Le gourmand – gurmán

- Aimez-vous boire du vin ?
- Connaissez-vous plus de 150 types de fromages ?
- Prenez-vous au moins 3 heures pour déjeuner ?

Déguisez-vous en gourmand !

- Vin qui date de 1985 – víno z roku 1985
- Fromage aromatique – aromatický sýr
- Cuisse de grenouille – žabí stehýnko
- Escargots – šneci

La baguette : bagetka

- Êtes-vous croustillant ?
- Sentez-vous bon ?
- Accompagnez-vous souvent les repas ?

Déguisez-vous en baguette !

- Croute bien cuite – dobře propečená kůrka
- Centre moelleux – Nadýchaný prostředek

Agáta Ferianc (septima)

Zamyšlení od táborového ohně

O hodnotách

Už v dávnověku si lidé vymýšleli své bohy a bůžky, aby měli čemu věřit. Většina starých náboženství byla polyteistická – různí bohové měli na starosti různé věci a byli uctíváni, či jim byly dávány oběti, hlavně tehdy, když jste potřebovali jejich přízeň v dané oblasti. Již tehdy lidé měli potřebu vymýšlet si vyšší entity. Proč? Možná aby jejich život měl nějaký smysl. Možná aby za něj nemuseli převzít plnou zodpovědnost. Možná potřebovali nějak pochopit složitý svět, ve kterém žili. Možná jen ze strachu z neznáma. Možná jen kvůli tomu, že se jim hodilo mít nějaké božstvo. Většina lidí až do novověku v různá náboženství věřila, a do bohů si často promítala hlavně světlé a pozitivní vlastnosti, stávali se jim jakýmisi ideály. Náboženství, jež přetrvala dodnes, od svého boha či bohů mají často nějaké pravidla, kterými by se měli stoupenci onoho náboženství řídit a jež by je měla vést k lepšímu životu a přibližovat dokonalosti.

Myšlenky zpochybňující existenci bohů se poprvé objevovaly už ve starověku, například v některých směrech řecké filozofie. Ale až mnohem později, s rozvojem novověké vědy, osvícenství a sekularizace, se ateismus začal výrazněji prosazovat jako širší společenský fenomén, kterým se stal během minulého a tohoto století.

Nepotřebuje však každý lidský jedinec alespoň v něco věřit? Nedodává nám přesvědčení, že něco je správně, aspoň nějakou jistotu ve spletitém světě?

Většina z vás si dokáže představit nějaké hodnoty či principy, které nás přesahují. A v dnešní době to nemusí být, a často není, bůh. Já sám cítím jakýsi odpor k jakémukoli náboženství, ale stejně bych řekl, že mám svoje silné ideály a hodnoty, ve které věřím.

Díky tomu, že jsem odmala vyrůstal ve skautingu, kde mají hodnoty, principy a ideály silné místo, řekl bych, že moje svědomí s těmito hodnotami hodně pracuje. V co věřím já? Asi ve službu Nejvyšší Pravdě a Lásce. To je jeden ze základních principů skautského vzdělávání. Neexistuje pro tento termín žádná definice, a přece na něj slibujeme, a každý z nás alespoň tuší, co to zrovna pro něho znamená. A mimochodem, jak daleko je Nejvyšší Pravda a Láska od jakéhosi boha? Moc daleko asi ani ne.

Pokud taky máte nějaké takové hodnoty, které nás přesahují, připouštíme tím, že něco může být důležitější než náš prospěch – a teoreticky i než naše existence. A to nás může stavět před těžká rozhodnutí – budeme si stát za svými hodnotami, ač to může hodně stát, či z nich ustoupíme? Ať už je to ve všedních dnech, maličkostech, v tom, zda zalžeme, nebo ne, v tom, zda se postavíme za někoho slabšího, nebo odvrátíme hlavu, v tom, zda pomůžeme bližnímu, nebo se na něj vykašleme pro svůj vlastní prospěch.

Můžeme se však dostat (a snad se to ani vám, ani mně nikdy nestane) i do mnohem složitějších, skutečných morálních dilemat.

Když se podíváme do vlastní historie, a nemusíme chodit zpátky více jak jedno století, najdeme zde spoustu hrdinů, kteří své hodnoty bránili se vším nasazením a dle mušketýrského principu, že čest je více než život. Bránili své blízké? Bránili náš národ, demokracii, v níž nyní žijeme? Já sám mám mezi svými předky takové hrdiny, kteří položili životy (a neodvažuji se hádat, za co bojovali oni), ale určitě přispěli k tomu, že my dnes můžeme žít v jedné z nejdemokratičtějších a nejlepších zemí na celém světě. A

A tím se dostáváme k demokracii – byla by to hodnota, za kterou bychom se byli schopni postavit my, ať už jakkoliv? Dokázali bychom ji bránit i ve chvíli, kdy by nás to něco stálo? Kdyby nestačilo jen jít k volbám, diskutovat s přáteli nebo napsat svůj názor na internet, ale skutečně něco obětovat?

Možná právě v takových chvílích se ukazuje, čemu doopravdy věříme. Hodnoty totiž nejsou jen slova, která o sobě říkáme, ani hezky znějící ideály. Dostávají skutečnou váhu teprve tehdy, když podle nich jednáme i ve chvíli, kdy je to nepohodlné, nebezpečné nebo bolestivé. A možná právě proto je tak důležité přemýšlet o svých hodnotách ještě v době, kdy jejich obhajoba nic nestojí.

Nevíme, do jakých situací se během svého života dostaneme. Snad nikdy nebudeme muset činit rozhodnutí, při kterých bude ohroženo to, co milujeme. Ale pokud takový okamžik někdy přijde, můžeme si všichni jen přát, abychom v sobě našli dostatek odvahy postavit se za to, čemu skutečně věříme.

Protože možná právě podle toho, co jsme ochotni bránit, poznáme, jaké jsou naše skutečné hodnoty.

Matyáš Brázda (septima)

Zahraniční pobyty

Ochutnávka zahraničních pobytů

Snickers apple salad

O dezertu

Na tento salát jsem poprvé narazil u rodičů svého host táty. Často jsme k nim chodili na večeři, kde jsme měli na výběr z mnoha jídel. Šlo v podstatě o švédský stůl. Snickers Apple Salad se pohyboval mezi dezerty a hned, co jsem ho viděl, mě zaskočil. Kdo by spolu kombinoval Snickers, jablka a šlehačku? Nakonec se ale ukázalo, že to není tak špatné. Během roku na žádné oslavě salát nechyběl, proto si ho tak dobře pamatuju.

Ingredience

6 zelených jablek (ideálně Granny Smith)

6-8 tyčinek Snickers (1 tyčinka o váze 50 g) (1 až 1 a ½ hrnečku)

400 ml smetany (30% tuku)

Postup

Všechna jablka omyj a rozkroj napůl. Jablka nemusíš loupat. Pomocí nože odstraň jádřince.

Nakrájej jablka na kousky o hraně přibližně 2 cm.

Tyčinky Snickers nakrájej/rozdrť na malé kousky, přibližně stejně velké jako jablka. Neboj, nemusí být pravidelné.

Nakrájená jablka a rozdrcené tyčinky Snickers dej společně do misky a promíchej.

Ze smetany ušlehej šlehačku. Musí být tuhá.

Pomalu vmíchej šlehačku do jablek a Snickers, jemně promíchej.

Dej vychladit do lednice na alespoň hodinu

Patrik Semotan (septima)

Fougasse d'Aigues-Mortes

O dezertu

Pokud jste někdy byli na jihu Francie, určitě jste navštívili Aigues-Mortes. Pobřežní městečko obehnané původní kamennou hradbou obklopené solnými pláněmi a plné obchůdků, restaurací, kaváren a hlavně turistů. Když se ale probojujete davy, můžete si koupit Fougasse d'Aigues-Mortes, jeden z nejnávykovějších dezertů ve Francii. Měkoučký dort s křupavou vrstvou cukru na vrchu si určitě zamilujete.

Ingredience

350 g hladké mouky

400 g třtinového cukru

cca 100 g másla

3 vejce

10 g prášku do pečení

200 ml creme fraiche (obdoba smetany ke šlehání)

Šťáva z půl citrónu

5 polévkových lžící extraktu z pomerančových květů

Postup

Předehřejte troubu na 200 °C

Smíchejte mouku, 350 g cukru, vejce, droždí, smetanu a citronovou šťávu do hladkého těsta.

Těsto dejte do plytkého plechu vyloženého papírem na pečení.

Nechte péct 10 minut.

Vyjměte z trouby, na vrch nasekejte máslo, posypte cukrem a polijte vodou z pomerančových květů.

Nechte péct na 10 minut.

Vyjměte z trouby, nechte vychladnout a servírujte.

Agáta Ferianc (septima)

Peach Cobbler

O dezertu

Během svého pobytu v Americe jsem si nejvíce zamilovala dezert Peach Cobbler. Tento tradiční americký pokrm se díky kombinaci teplého cobbleru a studené, roztékající se zmrzliny skvěle hodí na letní dny a začátek podzimu. Peče se v jednom pekáči, a je proto ideální pro větší oslavy a sešlosti.

Ingredience

8 broskví - oloupaných a nakrájených na tenko

50 g krystalového cukru - dvakrát

50 g třtinového cukru - dvakrát

Špetka skořice

Špetka mletého muškátového oříšku

5 ml citronové šťávy

6 g kukuřičného škrobu

120 g polohrubé mouky

5 g kypřicího prášku

Špetka soli

85 g změklého másla

60 ml horké vody

40 g krystalového cukru

Skořice na posypání

Postup

Předehřejte troubu na 220 °C.

V míse promíchejte broskve, 50 g krystalového cukru, 50 g třtinového cukru, špetku skořice a muškátového oříšku, citronovou šťávu a kukuřičný škrob.

Směs vložte do dvoulitrové zapékací mísy a pečte 10 minut v předehřáté troubě.

Mezitím smíchejte mouku, 50 g krystalového cukru, 50 g třtinového cukru, kypřicí prášek a sůl.

Ve směsi rozmačkejte změklé máslo na hrudky.

Vyndejte broskve z trouby a rozmístěte navrch kousky připravené směsi.

V misce smíchejte 40 g krystalového cukru se skořicí a celý povrch posypte.

Peče v předehřáté troubě, dokud není cobler dozlatova, zhruba 30 minut.

Servírujte s kopečkem vanilkové zmrzliny.

Marie Lisa Krátká (septima)

Risalamande

O dezertu

Risalamande je tradiční dánský dezert. Jde o rýžový puding se šlehačkou a plátky mandlí. Většinou se tento pokrm podává ještě s třešňovým rozvarem. Risalamnde je v Dánsku synonymem Vánoc, protože je nedílnou součástí štědrovečerní tabule. Zároveň se s ním pojí tradice, kdy se do pudingu přidá jedna celá mandle. Ten, kdo ji najde, má nárok na dárek. Háček je ale v tom, že je těžké celou mandli nezaměnit za plátek a omylem ji nerozkousnout, když už mandli někdo najde, většinou si to nechá pro sebe a odhalí ji až potom, co všichni s pokrmem dozápasí.

Ingredience

175 g mandlí

1 vanilkový lusk

1 hrnek rýže

1 hrnek vody

5 dl plnotučného mléka

2 čajové lžičky cukru

2 dl smetany na šlehání

Postup

Mandle zalijte horkou vodou pro usnadnění loupání. Nechte je chvilku namočit a oloupejte.

Následovně madle, až na jednu, nakrájejte na plátky.

Nakrojte vanilkový lusk a vyjměte semínka.

Do hrnce si dejte rýži a vodu a nechte je vařit, dokud se voda nevstřebá.

Poté přidejte mléko, vodu a prázdný vanilkový lusk a za stálého míchání ohřívejte. Ztlumte plamen a nechte na plotně zhruba 40 minut.

Potom nechte puding vychladnout.

Vyšlehejte šlehačku.

Zamíchejte puding s mandlemi, vanilkovými semínky a cukrem. Potom opatrně přidejte šlehačku.

Servírujte risalamande s třešňovým rozvarem.

Edita Volešová (septima)

Letní festival s jarním názvem

Hudební festivaly a léto patří k sobě jako řízek a bramborový salát nebo knedlíky se svíčkovou. Přirovnání mi očividně moc nejdou, ale chápeme se. A nebylo by to tedy letní číslo Porgazeenu, kdybych se nerozhodla psát o jednom takovém letním festivalu. Tenhle rok jsem měla takové štěstí a čest se jet podívat na jeden z těch nejlepších a největších hudebních festivalů na celém světě (díky, táto;)). A ne, to není jenom můj osobní a zaujatý názor. Primavera Sound je festival, který za festivalovou sezónu nemá zastávku pouze na jednom místě. Já jsem zrovna tenhle báječný festival navštívila v katalánské Barceloně. Primaveru Sound však můžete navštívit i v portugalském Portu, argentinském Buenos Aires nebo brazilském São Paulu. Zpátky však k mému zážitku; v tomhle článku se pokusím shrnout, co mě na festivalu nadchlo, překvapilo, zklamalo a tak podobně.

Začněme pozitivně; možná se ptáte, proč je Primavera Sound vnímána jako jeden z nejlepších festivalů vůbec. Já jsem toho názoru, že za to může právě vždy geniálně sestavaný line-up. Na tomhle festivalu si najdou něco pro sebe všichni. Knocked Loose pro fanoušky hardcoru, berlioz pro jazzmany, Addison Rae pro TikTokem vychovanou generaci Alfa nebo The Cure pro nesmrtelné gotiky. A pokud jste jako já a baví vás hudba všech žánrů od metalcoru přes shoegaze až po SoudcloudRap, jste na správném festivalu.

A kdo mě z umělců nejvíc zaujal? Headlineři jsou taková záruka kvality; takže mezi mé osobní, „zlaté hřeby" nemohu opomenout The Cure a Gorillaz. Obě shows byly poutavé a zvukově rozhodně nezklamaly. Mezi mé nové objevy řadím například umělkyni Oklou. Její tvorba mi již před festivalem nebyla neznámá, ale asi to taky znáte; po živém koncertě vás tvorba daného umělce úplně pohltí. Kouzelný hlas Oklou, jemné instrumentály s déštěm v pozadí mě jednoduše naprosto učarovaly.

Dále bych určitě zmínila kapelu Texas Is The Reason, na jejíž show jsme se dostali skrze koncert kapely Slowdive. Abych to lépe vysvětlila; když má basista vaší oblíbené shoegazové skupiny na sobě tričko s logem kapely, která hraje na stejném festivalu za pět minut, tak prostě jdete. A Texas Is The Reason opravdu nezklamali. I přesto, že přes nějaké ty pauzy čítá tato kapela více než tři dekády existence, tak vydali pouze jedno album. I s takto chudou diskografií však tito ťatkové vykouzlili show plnou energie (crowdsurfing očividně věkovou hranici nezná).

Každá mince má dvě strany a ne vždy se všechno na takto velké akci povede. První a asi největší problém Primavery nastal již první večer. Asi v osm hodin se najednou spustila průtrž mračen, která se nijak neplánovala s Primaverou loučit. Přírodní podmínky festival ovlivnit nemůže, ale komunikaci s diváky ano. Proto bych příště od organizátorů ocenila, kdyby změny programu s návštěvníky festivalu lépe komunikovali. Massive Attack (kteří mi takto koncert odvolali podruhé, na soukromý koncert pořád čekám), Mac DeMarco a Doja Cat se tedy s katalánským publikem pozdravili pouze přes Instagram.

Ponaučení z mého festivalového zážitku? Na festivalech vše nemusí vyjít dle vašich představ. Ne všechny interprety jsem stihla, někteří mě svým vystoupením neoslovili. Naopak jsem ale spoustu pro mě nových umělců objevila. Během těch tří dnů jsem brečela, smála se, zpívala a tančila. Moji Primaveru bych si mileráda zopakovala. I s tím deštěm.

Lucie Emrová (oktáva)

Donnerstag

Z mého telefonu zní ten nejodpornější zvuk, jaký kdo kdy stvořil, ale svůj jediný účel, totiž probudit spící osobu z blaženého spánku, splňuje perfektně, pro probuzení kusu dřeva dokonce funguje lépe než sebevehementnější třesení danou osobou. Včerejší zápas mezi Atlantou a Philadelphií sice byla jedna ze zajímavějších věcí, co jsem tento týden viděl, ale délce mého spánku mnoho neprospěla. Každopádně napůl rozespalý a s náladou kusu leštěné žuly, tedy vlastně vůbec žádnou, neboť na to, abych měl nějakou náladu, je příliš brzy, se oblékám a scházím dolů po schodech tak úzkých a prudkých, že se divím, že jsem se na nich za svých šest týdnů tady zrakvil jenom dvakrát.

K snídani mám jako vždy housku a solené falešné máslo, doprovázeno jogurtem s červenou samolepkou, na který většinou nemám ani chuť, ani psychickou sílu. Dnešní den není žádnou výjimkou, a tak se jogurt vrací do lednice a já po úzkých prudkých schodech do svého pokoje vybrat z komínku sešitů a složek ty potřebné na dnešní den.

Donnerstag - Informatik, Mathe, Deutsch, Geschichte. Tento lineup se svojí kvalitou blíží Torontu, což by sice byla dobrá zpráva minulý rok, ale tento nikoliv. Informatika, kterou v alegorii, jež nepochybně většině čtenářů neznalých druhého nejlepšího sportu na planetě Zemi bude ztracena, reprezentuje Vlad Guerrero Jr., má oproti PORGovské výuce největší úpadek, ale ani ostatní předměty nejsou zcela zachráněny. Nad vodou to snad udržuje dějepis, Alejandro Kirk, ale i tady je nějaký pokles zřejmý.

Venku je zima, mlha a podivný zápach, jehož intenzita se zvyšuje, jak se přibližuji k Gießerei, o čemž čtenář možná neví, co to je, ale to nevadí, protože já též ne. Gießen znamená zalévat, a samotná Gießerei je velmi zajímavá průmyslová stavba s dvorem, na kterém je v oddělených sekcích uhlí a různé typy železného šrotu. Nad tím celým se rozkročen na dvou kolejích tyčí jeřáb s obřím elektromagnetem, který se čas od času hýbe a něco někam přesouvá. Fascinující stavba. Ale dnes ráno je tam mrtvo.

Do školy přicházím pět minut před začátkem hodiny, což je ale ve skutečnosti na poslední chvíli, tak tedy alespoň praví školní řád. Hodina Informatiky. Vlastně dvouhodinovka, ale tady je dvouhodinovka všechno. Nic neznamenající logické výrazy. Nesmyslné počítání čtyřciferných šestnáctkových čísel bez kalkulaček. Python, který nikdy neopustí plochu papíru, na níž byl neúprosně vytištěn fontem, v němž je každé písmenko jinak široké. A celé to završuje učitelka s impresivním ukrajinským přízvukem a ruskými samolepkami na notebooku, která se v tom pomalu sama ztrácí. Nepomáhá ani jistá inkompetence mých spolužáků, kterým to ovšem není možno dávat za vinu, jelikož jim to nikdy nebylo srozumitelně vysvětleno.

Následuje matematika. Na této škole se nenachází žádný učitel schopný učit pokročilou matiku, a tak se s mým spolužákem odebíráme do Schulclubu zapnout Zoom. Avšak tento týden máme smůlu, jelikož v Schulclubu se nachází dvě učitelky, které tam údajně dělají nějaký zácvik. Kde máme najít třídu? Kdo ví. Hodně štěstí kluci. Po chvíli hledání nacházíme dílnu, která by sice asi odemčená být neměla, ale je, a kdo nás zastaví. Hodiny přes Zoom jsou... otazné, abych tak užil jeden z mých oblíbených novotvarů. Novotvarů? Tvary. Obdélníky, lichoběžníky a jehlany, a taky krychle a esteticky klikaté čáry, to všechno definované pomocí vektorů, na kterých se dá dělat tolik zajímavých operací. Sike, je to ten samý příklad desetkrát jinak. Stokrát jinak.

Nemčina je fantastický předmět. Fantastický hlavně v tom, že se na něm očekává znalost němčiny. Čas jít analyzovat článek, ve kterém není jasné, jakou pozici zastává autorka a proti jaké bojuje, plný slovíček, kterým místy nerozumí ani můj německý spolužák. Článek se týká pozice menšin ve společnosti, kde protiargument vytahuje autorka z časopisu Spiegel, a poté prezentuje svůj vlastní argument, který je však podezřele podobný tomu od Spiegelu, akorát s mírně jiným důrazem. Když však tuto zřejmou nesrovnalost vysvětluji němčinářce, která je mimochodem skvělá učitelka, téměř na úrovni pana profesora Valáška, je mi obratem zpátky vysvětleno, že nemám pravdu, a že ve skutečnosti pozice Spiegelu je úplně opačná, než jak to z mého evidentně nedokonalého překladu vypadalo. Vysvětlení, jaká je teda pozice Spiegelu, a jak to z toho textu vyčíst, jsem stejně nepochopil, ale nemám přítomnost mysli ani schopnost němčiny na to, abych se s učitelkou hádal dál, takže to vzdávám. Zbytek hodiny trávíme vypisováním nějakých klíčových bodů, dokud hodina konečně nekončí.

O obědové pauze podnikám krátký výstup na dominantní zříceninu, která se tyčí nad městem. Něco mi říká bezdomovec na lavičce, ale já mu nerozumím a nemám dvakrát náladu si s ním povídat, takže jdu na druhou stranu zříceniny, kde si konečně lehám na vyhřátou zídku, a nechávám poslední paprsky letního slunce dopadat na můj obličej a lehký vánek ovívat mé unavené tělo. Po

bolestivě krátkých pětadvaceti minutách mi telefon znovu tím samým odporným zvukem oznamuje, že je čas vrátit se do školy a pokusit se neusnout při následující hodině dějepisu.

Výklad na téma Deutscher Zollverein je relativně zajímavý, učitel dějepisu je sympatický a umí vyprávět, ale ve třídě určitě nejsem jediný, kdo svádí výše popsaný boj, a tak výsledkem je, že nás nemalá část poslouchá tak na půl ucha. Pak na chvíli čteme články od dobových činitelů pro a proti celní unii, Verbindung Deutscher Nationen sem, Großherzogtum Hessen tam, hodina se táhne dál a dál, ale po mnoha nekonečně dlouhých sekundách jsme neúprosným tokem času přece jenom osvobozeni ze své povinnosti sedět ve třídě a je čas jít domů natáhnout se na postel.

Bis nächste Woche.

Autorův pobyt v Německu není tak beznadějný, jako by to z textu mohlo vypadat, ale čtvrtky bych z rozvrhu klidně vynechal. Kvalita výuky mě celkově příjemně překvapila, ale ani sebelepší němčinářka s B1 němčinou na C2 článku kouzla neudělá.

Lukáš Stanovský (sexta)

PERLY SVINÍ(M)

Roleček

(snažíme se AR přesvědčit, abychom o hodině sledovali film)
AR(6): No scénář napsal Daniel Landa a v hlavní roli je Lucie Vondráčková.
AR: No tak to kdybych nebyl rozhodnut, a to jsem byl, tak toto mi stačí na to, abych to určitě nepřehrál. Leda tak za trest, ale na to jste se ještě dost neprovinili.
ŠK: My se proviníme, my to zvládneme!
AR: Pozdě!

AR(6): Ono se to nejmenuje tak, jak jste řekl.
AR: To je jedno. Prostě je to ta věc, o které nemluvíme, nýbrž ve slušné společnosti musíme opsat. Takový medvěd našich krajů.

AR: Teď to bude chvilka genderové nevyváženosti.

AR: Proč vyhnali Tarquina?
OK: To bylo něco s nějakou ženskou.
AR: Vždycky je to něco s nějakou ženskou.

Svěráková

MS: Hodíte po mně gumu a přicházíme na těžiště moje nebo tý gumy?

MS: To byste po mně možná musel házet medicinbal.

MK: Můžu vám zadat domácí úkol?
MS: Nemůžete.

LM: A můžu dostat i 9?
MS: Jakože byste dostal jedničku místo jedničky? To je fakt hrozný tady s těma deseti věcma.

Huliciusová

AH: Co se dělá s placentou v naší kultuře?
JŠ: (*po dlouhém tichu) Někdo to jí.*
AH: No, jasně. Vy jste o tom nevěděli? Co děláte na internetu? Ani jste nikdy neslyšeli o urinoterapii, kdy lidé pijí vlastní moč? Někdo si z placenty prostě udělá ragú, no.

AH: C. Levi-Strauss, to je úplně vyšší liga. Tomu už vůbec nerozumím. Takže vám tu něco přečtu, ale ani se mě na nic neptejte. To kolega Pech, ten by tomu obávám se rozuměl.

Kubcová

během prezentace venku prolétá vrtulník
LK *směrem k oknu: "Pššt!"*
LK *směje se: "Učitelka v červnu už úplně zmatená, tiší tady venkovní zvuky"*

Pech

RP: Jsem u vytržení z vašich překrásných odpovědí.

RETROPERLY

Arnot

MA: Když máte českou vlajku ve vokně, tak jste nejspíš volič Okamury, nebo Rajchla, nebo jiný takový kreatury.

(o ekonomickém růstu v novověku)
MA: A když to seberete v Americe indiánům, nebo v Alžírsku černochům… V Alžírsku teda zrovna žádný černoši nežijou
o vzniku 1. republiky

MA: Češi vehementně prosazovali právo na sebeurčení, ale jako vodcaď podcaď.

simulace - reprezentanti národnostních menšin 1. republiky se baví o jejich názorech na Versailles
MA: No tak Romů se klasicky neptáme!

(o tom, jak Arabové obdivovali evropskou antickou kulturu)
MA: My, když se teď řekne arabský svět, tak si představíme nějakýho mudžáhedína v letadle v New Yorku.

Roleček

AR: Se státní maturitou je to jako s gilotinou; myšlenka je to dobrá – aby lidé netrpěli.

AR: „Vyhodím vás!"
FK.: „Proč?"
AR: „Proč? Protože jste mi nesympatický, chápejte to prosím filozoficky!"

(usedne za PC)
AR: To nám na dnešek vybrali hezký obrázek.
JS: To se vybírá samo.
AR: Aha, já myslel, že to každé ráno někdo vybere, třeba podle ročních období.

AR: Hodně lidí se třeba shoduje i na tom, že Země je placatá. Tady na PORGu asi ne… ale na Korábu!

Tatíček

PT: Rád týrám malé děti...

PT: Tatíček: Jakou mluvíte češtinou?
J.Š: Spisovnou
P.T: Tak to jste docela exot.

PK: Já vím, že jsem hrozně otravná, že se furt ptám…
PT: Tak povídejte, drahouši.

EH si rozpustí vlasy, tváří se vtipně a celá třída se tomu směje.
PT: To teprve když já si rozpustím vlasy!

PT: Má láska vás všemu naučí.

Fabián

(na výletě)
DK: Máme dost času, to stihneme tu hospodu.
TF: S tím jsem počítal celou dobu.

TF: Zrovna teď… Teda ve vesmíru je zrovna teď s přesností na tisíce let.
PK: Vidíte, a vy řešíte, když přijdu o 10 minut později…

Student: Pane profesore, ale nám za minutu začíná angličtina. S p.p. Ruferem. S p.p. RUFEREM, pane profesore.
T.F. No vidíte, ideální čas na poslední úlohu.

Fišerová

JŠ.: My dneska na výtvarce budeme vyrábět miminka ze silonek a rýže.
KF.: No, to je ten nudnější způsob…

KF: Chápete, o co jde?
TP: Jo, to u mě ale neznamená, že to zvládnu.
KF: No, to teda ne.

KF: A já jsem vlastně všemocný matematik a můžu si ta pravidla násobení nastavit, jak chci.
VŠ: No, přesně to jsem v tom testu taky zkoušel, a vůbec to nevyšlo!

Kubcová

LK.: Vidím nějaké tázavé dotazy?

(snaží se dát video na celou obrazovku, ale dá ho do nového okna)
LK: Ježišmaria pomoc! Jak tohle zase zavřu?!

LK: No, netopýři jsou chráněný… To mi připomíná, že mám jednoho usušenýho dole, já vám ho přinesu.

Arnot

MA: Karel IV. byl jedním z největších překupníků ostatků… no ale Roleček jich má doma taky dost!

MA: Když nemáte náboženství, potřebujete něco, v co můžete věřit. Může to být komunismus, může to být Andrej Babiš…

MA: Když potkáte biskupa, musíte mu políbit… Co?

(M.A. se na konci hodiny podívá na tabuli, kde jsou napsané dvě poznámky, opakování z minula)
M.A. No to jsme toho stihli jako minule.

MA: Komunismus je vlastně…
BK: Taková šmoulí vesnice!
MA: Ano. Nikdo nic nemá, všichni dělaj, všichni jsou šťastný. A taťka šmoula je Lenin.

MA: Ten Chamurapiho zákoník je docela tvrdý.
JŠ.: Aby ne, když je napsán na kameni.

Bukovský

JB.: Vaše hlava a ruce musí tvořit tři vrcholy trojstranného trojúhelníku.

JB: „Nefunguje mi kamera“ is the new „nejela mi tramvaj“.

JB: No víte, jak se na Kubě pečou ty vepřový prasata…

Janichová

MJ.: (o ŠOLu) Ten systém je tak hrozně, jak se to říká…User unfriendly! Nebo dokonce, jak je to…Enemly?

MJ: Pokud nám to situace dovolí, tak pojedeme do sklárny, už jsme tam 3 roky nebyli… Snad nezkrachují.

MJ: A teď tady vidím takovoudle vandalismus!

MJ: Polovinu věcí, co se objeví v perlách, jsem nikdy neřekla!

Valášek

MV: „Uhlíř je démon, má démonický pohled, který zabíjí."

MV: Libeň je plná hajlujících stařen, na jejich hajlující ruce usedají holubi jako na ruce sv. Františka z Assisi a někdy hajlují i oběma rukama, když jdou vstříc zapadajícímu slunci.

MV: Stáhnout Ableton, to je jako stáhnout kalhoty, taky to zvládne každej. Ale rozchodit to…

Uhlíř

(rozdávání testů)
ŠU: Vy máte jedničku, měl byste se na to podívat.
JZ: Mohl byste mi to nějak vysvětlit, já to totiž vůbec nechápu.
ŠU: Ne.

ŠU: Teď jsem četl o nějakým zpěvákovi, co byl strašně špatnej, tak mi vás to připomnělo.

ŠU: Pojďte si někdo zazpívat chorál. Je to opravdu vzrušující.

Pohádka

Pohádka o dědečkovi hříbečkovi

Ježiš, zase se blíží uzávěrka a já nevím, co do toho slavného PORGazeenu psát. Tentokrát to ani není, protože nemám nápady na to, co tvořit, ale protože mám akorát nápady, které by průměrný PORGán psychicky nezvládl. Samozřejmě, jestli někdo má zájem o 3000 slov v podobě fragmentovaného eposu o mém mentálním a fyzickém stavu, tak písněte na whatsapp (+420 774 602 011) a můžeme se domluvit na ceně, ale to je jiná. Kde jsem to byl?
Ach ano, PORGazeen. Aby se vám čtenářům dneska dobře spalo, tak vám povím pohádku na dobrou noc, kterou i nejslabší duše zvládne.

Za devatero horami a devatero řekami (někde v Sintiangu, za Tatrami, za Karpaty, za těma horama v Bulharsku, za těma dvěma tureckými pohořími, za Íránem (to jsou minimálně tři pohoří v jednom) a za tim mezi střední Asií a Čínou, jak je tam Tajikistan a tak. V ohledu řek se přiznám, že nevím, kterých devět nás zajímá, ale řeky jsou jedno) žil byl jednou jeden dědeček a říkal si: "Proč žiju tak daleko?"
On si vlastně neříkal: "Proč žiju tak daleko?" ale spíš něco typu ") "نېمىشقا بۇنچە يىراقتا تۇرىمەن؟protože je z Ujgurské autonomní oblasti Sin-tiang a mluví ujgurštinou). On si vlastne ani neřekl tohle, protože pro něj je nepodstatné, jak daleko bydlí od Prahy, tudíž náš relativní pohled na jeho geografickou pozici je pro to, co řekl, vcelku irelevantní a nedávalo by smysl, aby to, co řekl, bylo založené na tomto prahocentrickém pohledu. Sám dědeček se domnívá, že my jsme ti vzdálení za devatero horami a několika řekami o kterých se vypráví příběhy již staletí.
Co dědeček, který mluví ujgursky, tedy řekl, do detailu nevíme. To je škoda.

Tady někde by mohl začít příběh té pohádky, ale já se musím přiznat, že jsem ho zatím nevymyslel. To je vcelku nepříjemné pro všechny čtenáře této krásné pohádky s nekomplikovaným začátkem, který není inherentně matoucí svou strukturou několika dlouhých a rozkouskovaných souvětí, která jsou prošpikovaná závorkami, přímou řečí a pro příběh nutnými výtvory autorovy představivosti.

holy shit za 7 minut mi zacina hodina advanced higher maths a ta ucebna je pres celou skolu Geroge Heriot's ja jsem cooked. Pribeh bude pokracovat ha chviliu gg guys.

Kde jsme to byli? Já jsem stihl mít dvě hodiny matiky, dvě němčiny a jednu schůzku s nějakým borcem, jehož jméno si nepamatuju. Já jsem normálně produktivní a vy si čtete pohádku. Neříkám, že to ze mě dělá lepšího člověka, ale fakt byste se, milí čtenáři, měli zamyslet nad tím, co váš život znamená a proč si čtete pohádku.

No ale byli jsme u dědečka. Co takový dědeček dělá? Člověk by si mohl myslet, že takový dědeček například čte, ale on nečte, nýbrž se jedná o fikční postavu, která není založená na žádné reálné osobnosti a je pouhou skořápkou, která je zformulovaná mnou jakožto autorem tohoto literárního díla. Dědeček se nedá označit za dělajícího, protože sám dělat nic nedokáže a to platí o pro schopnost existence. I kdyby dědeček něco dělal ve světě literárním dle mel volné vůle, tak by to pravděpodobně nebylo moc záživné. Když toto píši, tak je v Ujgurské autonomní oblasti Sin-tiang stejně jako ve zbytku Čínské lidové republiky, jak je od roku 1952 definováno standardem 北京时间, časová zóna UTC+8, tudíž náš dědeček pravděpodobně spí.

Takže jak je na tom ta pohádka? Za devatero horami a devatero řekami žil byl jednou jeden dědeček a spal.

Dobrou noc ;)

Michal Večeřa (sexta)

Ilustrace: Michal Večeřa (sexta)

Porgazeen 93, časopis vydávaný studenty a studentkami PORGu Libeň
Redakce: Matyáš Brázda, Lucie Emrová, Agáta Ferianc, Maxim Filip, Marie Lisa Krátká, Emma Marušková, Matyáš Moffitt, Emma Marušková, Eliška Palušová, Patrik Semotan, Lukáš Stanovský, Luisa Troupová, Michal Večeřa, Vojtěch Diviš Vlček, Edita Volešová
Sběrači perel: Matyáš Brázda, retro archiv
Ilustrace: Adéla Valeriánová, Emma Marušková
Titulní strana: Adéla Valeriánová
Šéfredaktoři: Edita Volešová a Matyáš Brázda
Sazba a grafická úprava: Klára Peroutková, Anežka Procházková, Julie Trčková
Korektura: Matyáš Brázda, Eliška Palušová
Náš ajťák poradce: Lukáš Stanovský
Ochranný dohled a korektura: Martin Valášek
Adresa: PORGazeen, Lindnerova 3, Praha VIII-Libeň
Ý-mejl: volesovaedita@porg.cz, brazdamatyas@porg.cz
Archiv: porgazeen.cz
Cena: 30 Kč
Porgazeen 93 vyšel v říjnu 2026 v nákladu 90 výtisků.